

- in de derde plaats mag de compensatie niet hoger zijn dan nodig is om de kosten van de uitvoering van openbare-dienstverplichtingen geheel of gedeeltelijk te dekken, rekening houdend met de opbrengsten alsmede met een redelijke winst uit de uitvoering van die verplichtingen;
 - in de vierde plaats moet, wanneer de met de uitvoering van openbare-dienstverplichtingen te belasten onderneming in een concreet geval niet wordt gekozen in het kader van een openbare aanbesteding, de noodzakelijke compensatie worden vastgesteld aan de hand van de kosten die een gemiddelde, goed beheerde onderneming, die zodanig met vervoermiddelen is uitgerust dat zij aan de vereisten van de openbare dienst kan voldoen, zou hebben gemaakt om deze verplichtingen uit te voeren, rekening houdend met de opbrengsten alsmede met een redelijke winst uit de uitoefening van deze verplichtingen.
- 3) Artikel 77 EG-Verdrag (thans artikel 73 EG) kan niet worden toegepast op overheids-subsidies die de meerkosten voor de uitvoering van openbare-dienstverplichtingen compenseren zonder dat rekening wordt gehouden met verordening nr. 1191/69, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1893/91.

(1) PB C 273 van 23.9.2000.

ARREST VAN HET HOF

van 24 juli 2003

in zaak C-39/03 P: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Artogodan GmbH e.a. ⁽¹⁾

(„Hogere voorziening — Richtlijnen 65/65/EEG en 75/319/EEG — Geneesmiddelen voor menselijk gebruik — Anorectica: amfepramon, clobenzorex, fenproporex, norpseudofedrine, fentermine — Intrekking van vergunning voor in handel brengen — Bevoegdheid van Commissie — Voorwaarden voor intrekking”)

(2003/C 226/02)

(Procestaten: Duits, Engels en Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-39/03 P, Commissie van de Europese Gemeenschappen, (gemachtigden: R. B. Wainwright en H. Støvlbæk, bijgestaan door B. Wägenbaur), betreffende hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer — uitgebreid) van 26 november 2002, Artogodan e.a./Commissie (T-74/00, T-76/00, T-83/00—T-85/00, T-132/00, T-137/00 en T-141/00, Jurispr. blz. II-4945), strekkende tot vernietiging van dat arrest, andere partijen bij de procedure: Artogodan GmbH, gevestigd te Lüchow (Duitsland), (advocaat: U. Doepner), Bruno Farmaceutici SpA, gevestigd te Rome (Italië), Essential Nutrition Ltd, gevestigd te Brough (Verenigd Koninkrijk), Hoechst Marion Roussel Ltd,

gevestigd te Denham (Verenigd Koninkrijk), Hoechst Marion Roussel SA, gevestigd te Brussel (België), Marion Merrell SA, gevestigd te Puteaux (Frankrijk), Marion Merrell SA, gevestigd te Barcelona (Spanje), Sanova Pharma GmbH, gevestigd te Wenen (Oostenrijk), Temmler Pharma GmbH & Co.KG, gevestigd te Marburg (Duitsland), Schuck GmbH, gevestigd te Schwaig (Duitsland), Laboratoires Roussel L^{da}, gevestigd te Mem Martins (Portugal), Laboratoires Roussel Diamant SARL, gevestigd te Puteaux, Roussel Iberica SA, gevestigd te Barcelona, (advocaten: B. Sträter en M. Ambrosius), Gerot Pharmazeutika GmbH, gevestigd te Wenen, (advocaat: K. Grigkar), Cambridge Healthcare Supplies Ltd, gevestigd te Rackheath (Verenigd Koninkrijk), (advocaten: M. D. Vaughan, QC, K. Bacon, barrister, en S. Davis, solicitor), en Laboratoires pharmaceutiques Trenker SA, gevestigd te Brussel, (advocaten: L. Defalque en X. Leurquin), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, J.-P. Puissechot, M. Wathelet, R. Schintgen en C. W. A. Timmermans, kamerpresidenten, C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (rapporteur), V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: S. Alber; griffier: M. Múgica Arzamendi, hoofdadministrateur, op 24 juli 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1) Wijst de hogere voorziening af.

2) Verwijst de Commissie van de Europese Gemeenschappen in de kosten van de onderhavige procedure en van de procedure in kort geding.

(1) PB C 70 van 22.3.2003.

BESCHIKKING VAN HET HOF

(Eerste kamer)

van 24 juli 2003

in zaak C-166/02 (verzoek van het Tribunal Judicial da Comarca de Alcácer do Sal): Daniel Fernando Messejana Viegas tegen Companhia de Seguros Zurich SA, Mitsubishi Motors de Portugal SA ⁽¹⁾

(Artikel 104, lid 3, van Reglement voor procesvoering — Antwoord dat duidelijk valt af te leiden uit rechtspraak — Tweede richtlijn (84/5/EEG) — Verplichte motorrijtuigenverzekering — Regelingen inzake wettelijke aansprakelijkheid — Minimumdekkingen)

(2003/C 226/03)

(Procestaal: Portugees)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-166/02, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van het Tribunal Judicial da Comarca de

Alcácer do Sal (Portugal) in het aldaar aanhangige geding tussen Daniel Fernando Messejana Viegas en Companhia de Seguros Zurich SA, Mitsubishi Motors de Portugal SA, in aanwezigheid van CGU International Insurance plc — Agência Geral em Portugal, Instituto de Solidariedade e Segurança Social (ISSS) om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de Tweede richtlijn (84/5/EEG) van de Raad van 30 december 1983 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven (PB 1984, L 8, blz. 17), heeft het Hof (Eerste kamer), samengesteld als volgt: M. Wathelet, kamer-president, P. Jann (rapporteur) en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: S. Alber; griffier: R. Grass, op 24 juli 2003 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

Artikel 1, lid 2, van de Tweede richtlijn (84/5/EEG) van de Raad van 30 december 1983 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven, verzet zich tegen een nationale wettelijke regeling die voor een van de verschillende regelingen inzake wettelijke aansprakelijkheid die kunnen worden toegepast op ongevallen waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven, voorziet in maximumdekkingen die lager liggen dan de in dit artikel vastgestelde minimumdekkingen.

(1) PB C 156, van 29 juni 2002.

Beroep, op 14 mei 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje

(Zaak C-204/03)

(2003/C 226/04)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 14 mei 2003 beroep ingesteld tegen Koninkrijk Spanje door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Enrico Travesa, juridisch adviseur, en Lidia Lozano Palacios, lid van haar juridische dienst, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje, door de bepalingen te handhaven volgens welke het pro rata voor de toepassing van de aftrek geldt voor de belastingplichtigen die enkel belaste handelingen verrichten, en waarbij een bijzondere regel wordt ingevoerd die het recht op aftrek van de BTW over de aankoop van goederen of diensten beperkt op de enkele grond dat die aankopen met subsidies zijn gefinancierd, de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens het gemeenschapsrecht, en met

name de artikelen 17, leden 2 en 5, en 19 van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) (1), zoals gewijzigd, van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag.

2. het Koninkrijk Spanje in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie verwijt het Koninkrijk Spanje niet-nakoming van een aantal bepalingen van de Zesde richtlijn en voert daarvoor twee middelen aan:

- 1) Toepassing van het pro rata voor de toepassing van de aftrek op de belastingplichtigen die enkel handelingen verrichten waarvoor recht op aftrek bestaat (artikel 102, lid 1, van de Spaanse BTW-wet).

Volgens de Commissie verruimt de Spaanse regeling ten onrechte het toepassingsgebied van het pro rata voor de toepassing van de aftrek, daar dat pro rata niet alleen wordt toegepast op de belastingplichtigen die handelingen verrichten waarvoor recht op aftrek bestaat en handelingen waarvoor dat recht niet bestaat (gemengd belastingplichtigen), maar ook op de belastingplichtigen die uitsluitend handelingen verrichten waarvoor recht op aftrek bestaat (volledig belastingplichtigen), op de enkele grond dat zij subsidies hebben ontvangen, die geen deel uitmaken van de maatstaf van heffing van hun belaste handelingen. Volgens artikel 17, lid 5, van de Zesde richtlijn kan de pro rata-aftrekregeling alleen worden toegepast wanneer de belastingplichtigen zowel belastbare maar vrijgestelde handelingen als belaste handelingen verrichten.

De Commissie voegt hieraan toe dat de opneming van de subsidies in het pro rata voor de toepassing van de aftrek van de gemengd belastingplichtigen een aan de lidstaten geboden mogelijkheid is en een uitzondering vormt op het algemene beginsel van de aftrek van de als BTW betaalde bedragen wegens het verrichten van belastbare en niet-vrijgestelde handelingen. Derhalve kan van die mogelijkheid geen gebruik worden gemaakt om situaties die verschillen van die welke in de richtlijn zijn geregeld, ongunstig te behandelen in strijd met de door de gemeenschapswetgever vastgestelde bepalingen. De eventuele gevolgen voor de neutraliteit van de belasting van het feit dat de lidstaten gebruikmaken van het keuzerecht van artikel 19 van de Zesde richtlijn, kunnen geen rechtvaardiging vormen voor de wil van de Spaanse autoriteiten om de beperking van de aftrek uit te breiden tot volledig belastingplichtigen, aangezien de vereiste rechtsgrondslag daarvoor ontbreekt en het om een met de richtlijn strijdige maatregel gaat.

De betrokken Spaanse bepaling leidt tot een dubbele belasting, daar de belastingplichtige die de subsidie